Меч, який не використовується, тупиться

Після закінчення початкової школи я поїхав до Сеула й оселився в районі Хиксокдон, вступивши до Комерційно-технологічної школи Кьонсон. Зима в Сеулі була надзвичайно холодною. Часто температура опускалася до мінус двадцяти градусів, тоді річка Хан замерзала. Будинок, де я жив, був на пагорбі, і поруч не було жодного струмка. Ми набирали воду з глибокого колодязя, в якому, щоб дістатися до води, треба було опускати відро на мотузці завдовжки у десять довжин руки. Мотузка постійно рвалася, тому я зробив ланцюг і прикріпив його до відра. Щоразу, коли я підіймав воду, мої руки примерзали до ланцюга, і я зігрівав їх своїм подихом.

Для боротьби з холодом я використав свої навички в’язання. Я зв’язав светра, товсті шкарпетки, шапку, рукавички. Шапка була такою стильною, що, коли я носив її в місті, люди думали, ніби я жінка.

Я ніколи не опалював свою кімнату, навіть у найхолодніші зимові дні, переважно через те, що не мав на це грошей. Я відчував, що мати дах над головою на час ночівлі вже означає, що я живу в розкоші в порівнянні з безхатьками, вимушеними шукати способи зігрітися на вулиці. Одного дня було так холодно, що я спав, притиснувши ввімкнуту лампочку до тіла під ковдрою, як грілку. Протягом ночі я обпікся розпеченою лампочкою, через що в мене злізла шкіра. Навіть зараз, коли хтось згадує Сеул, перше, що спадає мені на думку: «Як же тоді було холодно».

Моя їжа складалися з миски рису і лише однієї закуски, тоді як зазвичай

корейська трапеза включає до дванадцяти закусок на окремих тарілках. Це завжди була одна страва, і якщо до неї була одна закуска, то це вже було добре. Дотепер через звичку, що сформувалася, коли я жив сам, я можу швиденько з'їсти тарілку рису всього з однією добре приготованою закускою. Коли бачу їжу з багатьма закусками, я почуваюся не кращим чином. Коли я навчався в школі в Сеулі, то ніколи не обідав. У дитинстві, блукаючи по пагорбах, я звик їсти двічі на день. Я жив так майже до тридцяти років. Поки я мешкав у Сеулі, то добре зрозумів, скільки зусиль витрачається на ведення домашнього господарства.

Коли у 1980-х я знову навідався до Хиксокдону, здивувався, побачивши, що будинок, де я колись жив, і досі стоїть. Кімната, в якій я мешкав, і подвір'я, де я сушив свою білизну, все збереглося. Проте мені стало шкода зниклого колодязя, біля якого мені доводилося зігрівати руки, хукаючи на них, коли я витягував відра з водою.

Живучи в Хиксокдоні, я придумав собі девіз: «Перш ніж прагнути панувати над Всесвітом, навчись досконало володіти собою». Це означає, що спочатку я мусив дисциплінувати власне тіло і лише потім братися за порятунок країни та світу. Я тренувався за допомогою молитви й медитації, займався спортом і фізичними вправами, і таким чином навчився стійко протистояти голоду, емоціям і бажанням мого тіла. Навіть під час їди я повторював про себе: «Рисе, я хочу, щоб ти став гарним пальним і допоміг мені виконати завдання, до яких я себе готую». Я займався боксом, грав у футбол і вчився техніки самозахисту. Саме тому я досі зберіг гнучкість і рухливість, хоча з часів юності й набрав вагу.

Кьонсонський інститут торгівлі та промисловості мав правила, згідно з якими студенти по черзі повинні були прибирати свої аудиторії. Я вирішив, що сам прибиратиму нашу аудиторію щодня. Для мене це було не карою, а, навпаки, проявом мого внутрішнього прагнення любити школу більше за будь-кого іншого. Спочатку інші учні намагалися мені допомагати, але згодом побачили, що я не звертаю на них уваги і вважаю за краще впоратися самостійно. Зрештою, мої однокласники

вирішили: «Вперед. Роби це сам». Так я став відповідальним за прибирання.
Я був надзвичайно тихим студентом. На відміну від однокурсників я не любив порожньої балаканини і міг за цілий день не вимовити і слова. Може, саме тому, хоча я й ніколи ні з ким не бився, однокурсники ставилися до мене з повагою і стежили за своєю поведінкою в моїй присутності. Якщо я ставав у кінець довгої черги до туалету, мене відразу пропускали вперед. Якщо хтось потрапляв у біду, найчастіше саме до мене звертalися за порадою.

Під час занять я постійно ставив купу запитань, які заганяли у глухий кут більшість викладачів. Наприклад, коли ми вивчали нову формулу з математики або фізики, я відразу ж цікавився: «Хто відкрив цю формулу? Будь ласка, поясніть її докладніше, крок за кроком, щоб я міг добре розібратися». Я не відступав, поки не отримував чітких відповідей. Я не давав спокою викладачам, копаючи дедалі глибше. Я не сприймав жодного принципу чи закону, не розклавши його по поличках і не зрозумівши все досконало. Частенько я ловив себе на думці: «Як шкода, що не я відкрив цю чудову формулу!» Упертий характер, через який у дитинстві я міг проревіти безперервно всю ніч, проявлявся й під час здобуття освіти. Я повністю занурювався в навчання, присвячуючи цьому весь свій час і сили, немов у молитву.

Виконання будь-якого завдання вимагає щирості й цілеспрямованості. Причому ця посвята має бути не на день чи два, вона має бути постійною. Якщо ніж використати всього раз і більше не чіпати, він заіржавіє. Те саме стосується щирості й цілеспрямованості. Слід щодня докладати зусилля з думкою, що таким чином ми гостримо свій кинджал. Хоч яке важке завдання, постійно докладаючи зусилля, ми досягнемо містичних висот. Тоді варто вам узяти в руку пензля, сконцентрувати свою щирість і цілеспрямованість і вимовити: «Зараз сюди явиться великий художник і направить мою руку», спільними зусиллями ви створите вражаючу картину, яка надихне весь світ.

Ще я працював над тим, щоб навчитися говорити швидше й чіткіше за інших. Я замикався в маленькій кімнатці, де мене ніхто не чув, і голосно

повторював складні скоромовки, а також намагався швидко-швидко випалити все, що хотів сказати. Згодом я навчився вимовляти десять слів, поки інші вимовляли одне. Навіть тепер, у похилому віці, я можу говорити дуже швидко. Дехто стверджує, що через швидкість мого мовлення мене важко зрозуміти, але я так поспішаю жити, що не можу дозволити собі говорити повільно. Мені так багато треба всього сказати, тому я просто не можу зволікати.

У цьому я дуже схожий на мого діда, якому подобалося розмовляти з людьми. Він міг проговорити з ними три-чотири години поспіль у нашій кімнаті для гостей, обговорюючи події, які відбулися за день. Мені теж подобаються бесіди. Якщо хтось поруч зі мною, і наші серця відкриті одне одному, я повністю забуваю про час і не помічаю ані настання ночі, ані сходу сонця. Слова ллються з мого серця нескінченним потоком. У такому стані я не хочу їсти, але можу говорити й говорити. Бідні мої слухачі, як же їм доводиться нелегко! У них навіть піт на лобі виступає! Однак, поки я говорю, в мене теж по обличчю стікає піт, тому ніхто не насмілюється вибачитися й піти. Найчастіше це закінчується тим, що ми розмовляємо всю ніч до ранку.

Revision #2
Created 2024-02-25 08:14:03 UTC by andres
Updated 2024-02-25 08:15:08 UTC by andres